HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

MARGUERITE KAYEOVÁ

Setkání ve Florencii

Marguerite Kayeová

SETKÁNÍ VE FLORENCII

Překlad

Ema Vojtěchová

Milá čtenářko,

tak nám únor – nejkratší měsíc v roce – klepe na dveře. Venku sice ještě stále kraluje zima, ale už se pomalu můžeme těšit na jaro.

K tomu čekání na první jarní teplé paprsky Vám přináším další dva příběhy z edice Historická romance. Eliza Redgoldová není zrovna nejčastější autorkou, s níž jste se mohla v této edici setkat – v češtině vyšly zatím dvě její knížky, a to v roce 2017 a 2019. Tentokrát pro Vás napsala Pravidla manželství, *vyprávění o dívce, která s vervou svého mládí bojuje za práva žen a nejednou se dostane do pořádných problémů. Najde se někdo, kdo ji zachrání před skandálem? Neváhejte a začtěte se do Violetina příběhu! Líbily se Vám první dvě romance z minisérie Nevěsty z Nemanic? Marguerite Kayeová má pro Vás další, tentokrát s názvem* Setkání ve Florencii. *A v březnu Vás pak čeká závěr minisérie – knížka* Manželství na dálku.

Přeji Vám krásné zimní dny bez plískanic a mrazů, v nichž si jistě najdete chvilku na mé hrdinky.

S láskou
Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

SETKÁNÍ VE FLORENCII

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Truth Behind Their Practical Marriage

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Marguerite Kaye
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7540-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7541-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7542-2 (PDF)

PROLOG

Říjen 1832, hrad Duairc, hrabství Kildare, Irsko

Do jednoduchých okenních tabulek komnaty bušil prudký, vytrvalý déšť. Škvírou ve zdivu vedle okna si cestu dovnitř místnosti našel silný závan ledového větru, který jí pronikl tak silně, až se zavlnily závěsy. Estelle se otřásla chladem a zachumlala se ještě více do teplé pokrývky. Tušila ale, že spánek dnes v noci stejně nepřijde. Jak by také mohla usnout, když věděla, co ji následujícího dne čeká. Jenom za několika hodin se konečně dozví pravý důvod pro to, proč se její manžel tolik trápí a ničí nejenom sám sebe, ale i jejich vztah a manželství.

Do okenní tabulky se opřel další silný poryv větru a okno se s hlasitým zařinčením rozlétlo dokořán. Dovnitř ložnice se začaly valit proudy studené vody. Estelle pohotově vyskočila z postele, bosa přeběhla k oknu a s námahou se jí ho podařilo zase zavřít. Znovu se zabalila do teplé peřiny a snažila se zahřát studené nohy. Venku zuřila opravdu divoká bouřka. Těžký černý mrak, který se vznášel nad jezerem a vrhal na něj temný stín, se najednou roztrhl a pronikl jím tenounký paprsek měsíčního svitu. Zasvítil

přímo na zříceninu na ostrově. Rozvalené zdivo rozpadlé věže působilo v jeho bledém světle neúprosně chladným, tísnivým a zlověstným dojmem. Působilo to přesně jako místo, které hluboko v sobě skrývá temná a tísnivá tajemství.

Tajemství, která již pravděpodobně zničila jejich manželství. Příliš dlouho spolu žili, nebo spíš jenom přežívali vedle sebe, ve stínech těchto děsivých ukrytých záhad, o kterých spolu nedokázali mluvit. Je již příliš pozdě, aby se z rozvalin jejich vztahu dalo ještě něco zachránit? Je vůbec ještě možné najít v těch troskách něco dobrého, na čem by mohli opravdu začít stavět společnou budoucnost?

Zítra tedy s Aidanem konečně společně vykopou ukrytou minulost a na povrch se dostane celá pravda. Ať bude jakákoliv, byla Estelle skálopevně odhodlaná, že nedovolí, aby je a jejich manželství nadobro zničila. Bude na to ale mít dost síly?

PRVNÍ KAPITOLA

Květen 1832, Florencie, Toskánské velkovévodství

Poprvé si ho všimla na Náměstí signorie. Bylo pondělní ráno a Estelle si užívala svůj oblíbený ranní rituál nad šálkem kávy. Usadil se na kamennou balustrádu Neptunovy fontány uprostřed náměstí a rukou lenivě pohyboval ve vodě sem a tam. Za zády se mu tyčil majestátní Starý palác. Zrakem přehlížel hemžící se davy, které zaujaly i její pohled. Byla to směsice turistů a Florenťanů, kteří si užívali příjemné slunné ráno.

V davu bylo mnoho dobře oblečených a pohledných mladých mužů. Proč ji tedy zaujal právě on? Možná proto, že bylo tak zjevné, že není Ital. Totéž se ale dalo říct i o dalších kolemjdoucích. Byl to tedy jeho vzhled? Nebyl ale pohledný, rozhodně ne tím nápadně okázalým způsobem místních hejsků, kteří se při chůzi natřásali jako pávi. Měl světle hnědé, nakrátko ostříhané vlasy a rysy ve tváři spíš zajímavé než nápadně krásné. Obličej měl víc ošlehaný větrem než opálený a strniště na bradě mohlo vzniknout nejspíš proto, že se několik dní neholil. První slovo, které ji napadlo, bylo, že je zanedbaný. Přestože měl

krátké vlasy, byly poněkud rozcuchané, jako kdyby nepoužíval hřeben. Jeho šaty byly zjevně ušité z kvalitní látky šikovným krejčím, ale vypadaly, jako kdyby je vyndal rovnou z cestovního kufru a nenechal je v péči žádného komorníka. Přesto z něj nedokázala odtrhnout oči.

Netušila, jak dlouho na něj upírala pohled, dokud se jejich oči nestřetly. Zadívali se na sebe a nějakou dobu ani jeden z nich neuhnul pohledem. Estelle cítila, jak se v ní cosi pohnulo. Ne proto, že by ho poznala, protože si byla jistá, že ho nikdy předtím ani neviděla, ale v jejím pocitu bylo cosi naléhavého, jako kdyby jí něco říkalo, že by se měli setkat. Měla pocit, jako kdyby se náhle zastavil čas. Neznámý muž na ni nehleděl otevřeně. Cítila, že ji spíš klidně hodnotí. Potom překvapeně nadzvedl obočí a odvrátil se pryč, jako kdyby se chtěl vyhnout jejímu pohledu a skrýt svoje myšlenky.

Estelle cítila, že jí vzrušením hoří tváře. Je možné, že na něj vrhala otevřený a zkoumavý pohled? Přesně takový, který sama nesnášela? Když se teď konečně dostala do světa, zvykla si na to, že ji muži hodnotí pohledem, chlípně po ní pošilhávají a občas si dokonce dovolí ji oslovit a obtěžovat. Její výrazný vzhled snad budil v mužích dojem, že stojí o jejich pozornost. Nebyla to pravda, ale zvykla si, že se to může stát, a dokonce se naučila jakékoliv návrhy rázně odmítat. Tento muž ale nic z toho neudělal. Nakonec si řekla, že se jí to jenom zdálo. Vždyť náměstí je plné lidí a on byl od ní vzdálený nejméně dvacet metrů. Přesto nemohla po zbytek dne dostat jejich letmé setkání z hlavy.

Následující ráno ho na stejném náměstí uviděla

znovu. Ne že by ho úmyslně vyhledávala, to rozhodně ne. Jednoduše každé ráno ve stejnou hodinu chodila do stejné kavárny. Během deseti dnů, které ve městě zatím strávila, si zvykla se tam každé ráno posadit a při malém šálku silné italské kávy přemýšlet, jak stráví den. Ve skutečnosti to byl jenom další způsob, jak zabít čas. Florenťané něco takového dělali s velkým gustem a Estelle překvapilo, jak rychle si na to sama zvykla.

Nehledala ho, ale byl tam. Jakmile ho zahlédla, opět se uvnitř celá rozechvěla. Vypadal trochu jinak, než jak si ho pamatovala, ale připadal jí snad ještě zajímavější! Opravdu nebyl pohledný, ale to mu jenom přidávalo na přitažlivosti. Estelle cítila, že tenhle člověk vystupuje z davu.

Tentokrát neseděl u fontány, ale zkoumavě si prohlížel sochy lvů vystavené ve slavné otevřené galerii Loggia dei Lanzi. Byl dost vysoký a měl urostlou postavu. Vypadal skoro jako člověk, který si na živobytí vydělává těžkou prací než jako někdo, kdo má zajištěné příjmy. Líbil se jí jeho rozcuchaný a lehce neupravený zjev. Působil dojmem člověka, který má na práci důležitější věci než starat se o to, jak vypadá. Estelle si opřela bradu o ruce a využila příležitosti, aby si ho pořádně prohlédla, zatímco on soustředil svou pozornost na sochy. Neměl na sobě rukavice ani klobouk. To bylo neobvyklé. I to na ni udělalo dojem. Co tady ve Florencii dělá? Je sám? Rozhodně nepůsobil jako člověk, který by měl nějaký doprovod. Nebo komorníka, který by mu vyžehlil pomačkané šaty!

Estelle se sama pro sebe ušklíbla. Dobře si uvědomovala, že si domýšlí okolnosti podle svého přání.

Proč by ale nemohla popustit uzdu fantazii? Vždyť tím nikomu neškodí. Není to koneckonců jeden z důvodů, proč se ženy vydávají na cesty do ciziny? Aby hledaly romantiku a byly při tom v bezpečné vzdálenosti od přísného dohledu společnosti? Něco takového sice rozhodně nebylo jejím cílem, ale dobře chápala, že cestování člověka dokáže odtrhnout od běžné reality, dovoluje mu, aby se choval přirozeně a na chvilku se neřídil konvencemi, které ho svazují. V záři jižního slunce je Florencie městem, ve kterém kvetou nejrůznější vášně. Až do této chvíle byla Estelle pouhým nezaujatým pozorovatelem, ale tenhle muž v ní probudil fantazii i smysly. Dovolila své obrazotvornosti, aby si představila, že se jejich zraky opět střetnou tak jako včera, ale tentokrát nezůstane u pouhého pohledu, tentokrát neznámý muž přejde náměstí, posadí se vedle ní a nesměle se na ni usměje. Ona by jeho úsměv opětovala, aby mu dala najevo, že jí jeho pozornost není na obtíž.

Zvedl hlavu a jejich pohledy se doopravdy setkaly, ale Estelle byla tak zděšená vlastními myšlenkami, že okamžitě sklopila oči a soustředila se na svou kávu a sladké pečivo, které si objednala k snídani. Když zrak znovu zvedla, byl pryč. Přestože se zkoumavě rozhlížela po celém náměstí, nikde ho neviděla. Jako kdyby to byl jenom výplod její fantazie a beze stopy zmizel.

Ve středu ráno seděl o dva stolky vedle jejího obvyklého místa v kavárně. Kývl hlavou, věnoval jí letmý úsměv a potom znovu obrátil pozornost ke svému zápisníku. Měl modrozelené oči a kolem nich jemné vějíře vrásek. Vrásky mu brázdily i čelo a nad nosem se prohlubovaly do jedné hluboké, která se objevila,

když se soustředil na svůj zápisník a něco do něj čmáral. Koutky úst měl soustředěně sevřené. Občas od zápisníku vzhlédl, zahleděl se do dáli, usmál se sám pro sebe a potom pokračoval v psaní. Někdy, když se schválně dívala jiným směrem, měla Estelle neodbytný dojem, že si ji prohlíží stejně skrytě jako si ona prohlíží jeho.

Co má v tom svém zápisníku tak zajímavého? Estelle si řekla, že deník to zřejmě nebude, protože jeho zájem byl příliš opravdový. Novináři a pisatelé deníků, jak si všimla, dávali svou činnost velice okatě najevo. Pečlivě si před sebou rozkládali psací a kreslicí pomůcky, upřeně zírali na stránku a hledali dokonalé slovo nebo trefnou frázi a všemožně se snažili o to, aby lidé kolem nich pochopili, že jsou seriózní cestovatelé vyvíjející vážné úsilí a všem pozorovatelům vědomě poskytovali obraz tvůrčího úsilí, jako kdyby byli na jevišti. Ale tento muž ne, tomu bylo úplně jedno, jestli ho někdo sleduje, či ne.

Tentokrát se Estelle přinutila odejít z kavárny dříve než on. Když vstávala, zvedl hlavu, letmo se na ni podíval a potom rychle uhnul pohledem.

Nakonec se setkali ve čtvrtek v galerii Uffizi. Estelle ohromné sbírky příliš nezaujaly. Vystavené honosné obrazy a tapiserie byly jistě úchvatné, ale ji více oslovila samotná budova, z jejíž zdí čišela historie, o které toho příliš nevěděla. Jako vždy toužila nahlédnout za veřejnou fasádu, otevřít všechny uzamčené a skryté dveře, objevit tlukoucí srdce a všechna ztracená zákoutí budovy, která kdysi bývala složitým labyrintem kanceláří florentských úřadů. Uchvátila ji architektura budovy, za jejíž jednoduchým zevnějškem se skrývala extravagantní krása.

Ze všeho nejvíce ji oslovil výhled skrz vysoký oblouk na konci dlouhého úzkého nádvoří, odkud bylo vidět na řeku Arno a budovy namačkané na sobě na druhém břehu. To byl její oblíbený obraz, orámovaný samotnou galerií.

Nejdříve si ho nevšimla, protože byla zaujatá malým dramatem, které se odehrávalo mezi matkou a jejími dvěma dětmi. Děti umění zajímalo stejně málo jako Estelle a prosily matku, aby jim dovolila jít na nádvoří k Arnu a tam si hrát. Jejich nervózní matka byla zjevně v pokušení jim to dovolit a zároveň neochotná podřídit se jejich požadavkům. Nakonec ta žena rozhodila rukama na znamení kapitulace a dala najevo, že rodinná dávka kultury bude muset počkat na jindy. Společně s jásajícími dětmi vykročila směrem k východu.

Estelle se otočila, sama pro sebe se usmívala a narazila přímo na něj. Nejdříve jí nedošlo, že je to právě on. „Omlouvám se," řekla anglicky a okamžitě se opravila italsky: „*Mi spiace*."

„Ne, já se omlouvám. Byla to moje chyba."

Teprve v tu chvíli ho poznala a překvapením, rozpaky i vzrušením zčervenala. „Vy jste Ir!" vyhrkla, protože jeho přízvuk byl nezaměnitelný.

„A váš libozvučný přízvuk prozrazuje, že vy také. Aidan Malahide, k vašim službám."

„Estelle Brannaghová."

Zdvořile se před ní uklonil. „Je mně potěšením, paní Brannaghová."

„Slečno," opravila ho Estelle, a když se mu ukláněla, začervenala se.

„Slečno Brannaghová."

Zdálo se jí to, nebo ho informace o tom, že je svobodná, potěšila? Rozpačitě se jeden na druhého

usmívali. Zašoupal nohama, jako kdyby se chystal k odchodu, ale nepohnul se. Je tohle tedy začátek konce jejich krátké známosti? V Anglii, kdyby je nikdo formálně nepředstavil, by to tak muselo být. Ale tady nejsou v Anglii.

„Co si myslíte o…“

„Líbí se vám?“

„Prosím,“ řekla Estelle a rukou mu naznačila, aby pokračoval.

„Jenom jsem přemýšlel, jestli se vám líbí zdejší obrazy,“ dokončil.

„Já jsem… je to… je tady toho příliš mnoho, aby to člověk mohl pobrat,“ plácala Estelle. Nechtěla lhát, ale zároveň nechtěla, aby si o ní myslel, že je ignorant. „Člověk má pocit, že to tady něj trochu padá. Chtěla jsem se vás zeptat na to samé.“

„Budu upřímný. Myslím, že ta budova je mnohem zajímavější než to, co se ukrývá v ní. Její proporce a architektonická perspektiva… To bych mohl studovat celý den.“

„Jsem ráda, že to říkáte, alespoň mohu být také upřímná. Tohle,“ ukázala Estelle na svůj oblíbený výhled, „je podle mého názoru naprosto úchvatné. Co se týká obrazů… bohužel se nedokážu přinutit být z nich jako u vytržení. A už vůbec ne psát o tom vytržení do deníku.“

„Tak jako každý návštěvník Florencie!“ K jejímu pobavení i úlevě se zasmál. „Nu, od první chvíle, kdy jsem vás v pondělí uviděl na náměstí, jsem věděl, že jste jiná. Většina dam, která o samotě popíjí kávu, s sebou má knihu nebo deník, ale vy jste vypadala docela spokojeně sama se sebou. Ne,“ dodal rychle, „že bych vás tajně sledoval, jenom jsem si vás všiml.“

„To je mými vlasy.“ Rozpačitě si sáhla na zátylek. „Tady na Kontinentě nejsou lidé na rusovlásky příliš zvyklí.“

Chvilku si ji prohlížel a nadzvedl při tom jedno obočí. „Musíte si být velice dobře vědomá toho, že jste krásná. Výjimečně krásná.“

„Myslím, že zase tak výjimečná nejsem. Mám dvě sestry, také rusovlásky a jsme si velice podobné.“

„Ach, teď jsem vás rozčilil. To jsem nechtěl. Proto jsem vás neoslovil, ačkoliv jsem chtěl. Říkal jsem si, že musíte mít plné zuby toho, když vás lidé oslovují a… jak jsem říkal, působila jste dojmem, že jste naprosto spokojená ve své vlastní společnosti. Tak vás v ní zase ponechám.“ Znovu se uklonil. „Bylo mně potěšením vás poznat, slečno Brannaghová.“

Estelle ho nechala otočit a udělat dva kroky a teprve potom sebrala odvahu zavolat ho zpátky. „Pane Malahide, neodcházejte ještě.“ Když se ale otočil, začala odvahu ztrácet. „Pravděpodobně máte rád samotu. Všimla jsem si, že i vy vypadáte spokojeně sám, ale kdybyste chtěl… ach, to je tak trapné.“

„To tedy opravdu je,“ souhlasil s rozpačitým úsměvem. „Nic o mně nevíte a za normálních okolností, jak si jsem velice dobře vědom, by mě ani nenapadlo vás pozvat na kávu.“

„Nebo třeba na zmrzlinu?“

„Nebo na zmrzlinu, ano. Bylo by ode mě troufalé něco takového vyslovit?“

„Pozvání na zmrzlinu do kavárny na veřejnosti,“ odpověděla Estelle, „se sotva dá považovat za nevhodný návrh. Obdivování umění je velice náročná disciplína. Vaše pozvání není ani přinejmenším

troufalé, pane Malahide, naopak, je velice vítané. A já s radostí přijímám."

Usadili se do kavárny na dalším z mnoha florentských náměstíček. Pan Malahide popíjel kávu a Estelle si pochutnávala na zmrzlině s citronovou příchutí.

„Jak jste se dostala do Florencie?" zeptal se.

„Kdybych měla odpovědět puntičkářsky, řeknu, že lodí. Plula jsem z Nice do Leghornu." Vložila si do úst lžičku zmrzliny a nechala si ji pomalu rozpustit na jazyku. Teprve potom pokračovala: „Všechny turistické průvodce tvrdí, že výlet na Kontinent není bez návštěvy Florencie úplný. Tak jsem tedy tady."

„Vy cestujete sama po Evropě!"

„Je to tak překvapivé?"

„Ano," odpověděl upřímně pan Malahide. „Musíte být velice neohrožená mladá žena a vaše rodina v Irsku musí být neuvěřitelně tolerantní."

„Ach, nu, moji rodiče zemřeli před deseti lety, a spíš než neuvěřitelně tolerantní byli podle mého názoru poněkud lhostejní. To ale neznamená, že nemám nikoho, kdo by si o mě nedělal starosti," dodala Estelle rychle a v duchu se pokárala za svou nediskrétnost. I když to byla pravda. „Moje tetička Kate, která si mě a mé sestry vzala k době, když jsme osiřely, by si o mě dělala velké starosti nebýt Eloise, mé starší sestry," vysvětlovala. „Moc mně pomohla takzvaně umést cestičku pro mé cestování. Díky ní si o mě nikdo nemusí dělat zbytečné starosti. Mám seznam jmen a adres, doporučující dopisy a seznam lidí, na které se v každém městě, které navštívím, můžu obrátit, kdybych potřebovala jakoukoliv pomoc."

„Vaše sestra musí mít velice dobré známosti," poznamenal.

„A je také velice praktická. Její manžel má, tedy měl, vysokou pozici ve vládě. Díky němu mám vyměněné peníze, doporučené ubytování a na hranicích nemám žádné problémy s dokumenty. Slíbila jsem, že zajistím, aby někdo z mého seznamu vždycky dostal informaci, že jsem přijela a aby někdo věděl, kam mám namířeno dál, aby sestra byla vždy informována, kde jsem. Takže vidíte, nakonec nejsem tak neohrožená."

„V tom si s vámi dovoluji nesouhlasit. Jste neohrožená, a ještě k tomu skromná," trval na svém a věnoval jí lichotivě uznalý pohled. „Jak dlouho už jste na cestách?"

„Z Anglie jsem odjela loni v červnu. Od té doby jsem byla ve Francii, Španělsku, Portugalsku a teď v Itálii."

„Dobrý Bože, to je tedy cesta!" zvolal obdivně. „Budete po návratu domů vydávat svůj deník?"

„Myslíte, že bych měla? Bajky svobodné cestovatelky," prohlásila Estelle a vrhla na něj šibalský úsměv. „Proto přece lidé cestují, aby se o svou zkušenost podělili s celým světem, aby dokázali, jak je cestování povznášející."

Pan Malahide si ji skepticky prohlížel. „Možná se mýlím, teprve jsme se seznámili, ale nepůsobíte na mě jako někdo, kdo si píše deník. Ani jako pedagog."

„To máte bohužel pravdu. Abych byla upřímná, ani jednou za celou tu dobu jsem se při pohledu na žádnou z maleb nebo tapiserií, dokonce ani soch v galerii Uffizi, necítila ani trochu povzneseně. A ujišťuji vás, že to není tím, že bych se málo snažila. Říká se přece, že čím déle se člověk dívá na obraz, tím více ho dokáže ocenit. Nu, já jsem stála před nespočtem

obrazů starých mistrů a snažila se nasát jejich velikost. Začínám si myslet," dodala truchlivým tónem, „že jsem snad pohan. Nebo je možná moje ženská mysl na takový úkol příliš slabá."

Estelle si s potěšením všimla, že ho tím ani trochu neobalamutila. „A já si začínám myslet, že vaše ženská mysl, která má ke slabosti velice daleko, si ráda utahuje z konvenční moudrosti. Také bych si dovolil hádat, že to, co ráda pozorujete, jsou spíše lidé než portréty pověšené na stěnách. Samotná Angličanka by v té kavárně seděla jenom tak dlouho, než by dopila kávu," dodal pan Malahide a usmíval se jejímu překvapenému výrazu. „Vy nikam nespěcháte a jste očividně spokojená, když jenom pozorujete, jak běží svět kolem vás."

„Ach, to musí být jistě proto, že jsem úplně hloupá a v hlavě nemám nic."

„Já už vím, že opak je pravdou."

„Ale opravdu, pane Malahide, moje neznalost umění nezná hranice. Mé vzdělání bylo, kulantně řečeno, značně nekonzistentní. Rodiče, jako mnoho jiných, řekla bych, považovali vzdělání pro děvčata za nedůležité a zbytečně vyhozené peníze. Proto všechny finance určené na guvernantky raději marnotratně prohýřili. Takže my tři sestry jsme si guvernantek ani vzdělání příliš neužily."

„Tři sestry?"

„O Eloise už jsem mluvila. Mám ještě dvojče. Phoebe je šéfkuchařka. Dokonce vlastní restauraci v Londýně. Jmenuje se Le Pas à Pas. Neslyšel jste o ní?"

„Obávám se, že ne. Neměl jsem už dlouho důvod navštívit Londýn. Je to oblíbená restaurace?"

„Nejvychvalovanější v celém městě," odpověděla Estelle hrdě. „Otevřeli teprve v dubnu, a sestra už plánuje další."

„O takových věcech vím velice málo. Bohužel, sám vnímám jídlo pouze jako palivo pro tělo, ale není to pro ženu poněkud neobvyklé být šéfkuchařkou a zároveň majitelkou restaurace?"

„Velice neobvyklé. Myslím, že Phoebe je možná jediná, kdo něčeho takového dosáhl."

„Takže průkopnického ducha máte v rodině?"

„Pokud ano, tak si ho mezi sebe rovným dílem rozdělily moje sestry. Já nejsem žádná průkopnice, pane Malahide. Jsem jenom žena, která se bezcílně potuluje po Evropě a trochu příliš mluví."

„Jistě," odpověděl se schválně silným přízvukem, „cožpak nejsme my Irové proslulí svým darem umět si pořádně poklábosit?"

„To jistě," souhlasila a odsunula prázdnou misku. „To už by ale stačilo. O sobě jsem toho namluvila až dost. Teď mně zase vy vyprávějte, co přivádí sem do Florencie vás?"

„Přijel jsem sem studovat matematiku, víte," vysvětloval. Usmál se jejímu pobavenému výrazu a zvedl ruce. „Tohle přiznání vždycky spolehlivě utne veškerou konverzaci. Také už jsem na studenta trochu starý, nicméně právě tomu se skoro celý poslední rok věnuji. A teď vidím, že si na mě měníte názor. Strávili jsme spolu hodinku příjemného povídání a teď ve mně vidíte zaprášeného akademika, který před slovy dává přednost rovnicím."

„Spíš ve vás vidím hádanku, která mě vyzývá k rozluštění," odpověděla. „Jste asi tak stejný zaprášený akademik jako jsem já –"

„Pisatelka deníku v modrých punčochách?“

„Přesně tak! Dobrý Bože, teď už vůbec nevím, co si o vás mám myslet. Máte v úmyslu se stát učitelem? Nebo se věnovat vědě na univerzitě?“

„Nic z toho. Studuji čistě pro radost z vědění a vyhradil jsem si na to rok volna. To nicméně skončí už na konci srpna.“

„A smím se zeptat, z čeho jste si vzal rok volna?“ zeptala se zvědavě.

„Ze skutečného života?“ Jeho úsměv lehce znejistěl. „Loni v srpnu těsně před tím, než jsem odjel z Irska, jsem dovršil třicítku. A připadalo mně, že si potřebuji dopřát volno, na chvíli odjet pryč. Tak jsem to udělal.“

Před čím asi potřeboval odjet, přemýšlela Estelle v duchu. Než se na to ale stačila zeptat, předběhl ji. „Mám štěstí, že mám skvělého správce panství, ale bylo by ode mě nečestné očekávat od něj, že se mně o něj bude starat napořád sám. Musím se tedy už brzo vrátit domů. A co vy? Je konec vaší cesty na dohled?“

Měl by být. Už je na cestách téměř rok a měla by tedy už vyřešit své dilema, nebo přijít s nějakým plánem na to, jak stráví zbytek života. Estelle raději rychle vypudila tu protivnou myšlenku z hlavy. „Teď nemám na dohled nic. Kromě oběda.“

Myslela to s nadsázkou, jenom jako prostředek, jak změnit téma, ale pan Malahide se podíval na hodinky a zatvářil se překvapeně. „Nechápu, jak ten čas rychle utekl. Sedíme tady už více než hodinu.“

„Opravdu?“ podivila se Estelle. „To bych vůbec neřekla. Moc hezky jsem si s vámi popovídala, pane Malahide.“

„Potěšení je na mé straně, slečno Brannaghová, opravdu. Téměř devět měsíců nemluvím skoro o ničem jiném než o matematice a vůbec k tomu nepoužívám svůj mateřský jazyk."

„Musíte výborně ovládat italštinu."

„Když jsem byl mladší, studoval jsem tady, a tak jsem ji pochytil. Vy sama musíte mít úžasné lingvistické schopnosti, když jste sama zvládla procestovat Francii, Španělsko a Itálii."

„Slovo úžasné bych asi nepoužila. Učila jsem se z knih, neměla jsem učitele. V několika restauracích a hospodách jsem svou příšernou výslovností vyvolala úsměvy i bujaré veselí."

Zasmál se. „Na co tedy máte talent? Odmítám uvěřit tomu, že by taková báječná mladá žena, jako jste vy, nebyla obdařená nějakým nadáním."

„Mám ráda hudbu," řekla Estelle a v duchu kroutila očima, jak slabě to vyznělo. „Mám hudební sluch a dovedu zahrát téměř na každý hudební nástroj."

„Teď jste na mě udělala opravdový dojem. Přestože mám hudbu moc rád, nemám hudební sluch, a když se pokouším zpívat, zní to, jako když bečí vyděšená ovce. Víte, že mezi hudbou a matematikou je silná spojitost?"

„To jsem nevěděla."

„Mám vás s tím nudit u oběda? Tedy, pokud už jsem vám neukradl příliš mnoho času."

Estelle v životě obdržela mnoho pozvání na obědy a večeře. V počátcích své cesty jich několik naivně přijala, ale bohužel si rychle uvědomila, že pozvání od svobodného muže nezadané dívce naznačuje hlad po něčem jiném než po jídle a nemá nic společného s opravdovou touhou seznámit se s někým novým.

Proto začala odmítat všechna pozvání, která nebyla od lidí na Eloisině seznamu. Zjistila, že pro dámu je naprosto přijatelné, když večeří sama, a začala si to docela užívat. Proto ji samotnou docela překvapilo, když jeho pozvání rychle a dychtivě přijala.

„Takovou nabídku člověk neslyší každý den," vyhrkla a začala se zvedat ze židle. „Moc ráda vám budu dělat u oběda společnost."

DRUHÁ KAPITOLA

Aidan odolal pokušení vzít ji do jedné z nejprestižnějších florentských restaurací a místo toho se rozhodl zariskovat a pozval ji do své oblíbené skromné obyčejné hospůdky, takzvané osterie. „Menu je tam jednoduché," říkal, „ale mnohem typičtější pro zdejší region. Vaří tam takové jídlo, jaké by podávali doma, podle receptů, které se předávají z matky na dceru."

„Měla jsem dojem, že se na jídlo díváte pouze jako na palivo, pana Malahide?"

Ostýchavě pokrčil rameny. „Jsem Ir, takže se někdy vyjadřuji poněkud obrazněji. Pravda ale je, že jídlo mám docela rád. Pokud je poctivé a jednoduché."

„Přesně takové jídlo, jaké má ráda moje sestra Phoebe," odpověděla slečna Brannaghová k jeho překvapení, „přestože se učila v Paříži v kuchyni restaurace proslulého Pascala Solignaca. V jeho La Grande Taverne de Londres."

„Podle poněkud opovržlivého tónu ve vašem hlase usuzuji, že nejste příznivkyní tohoto podniku."

Kráčeli po břehu řeky Arno, který nabízel sice delší, ale o to malebnější cestu do vyhlédnuté hospůdky. Slečna Brannaghová se zastavila a upřela pohled

nahoru po řece směrem k Ponte Vecchio. „Nejsem příznivkyní monsieura Solignaca, jako šéfkuchaře, ani jako člověka," odpověděla a opovržlivě nakrabatila horní ret. „A co je důležitější, jeho příznivkyní už naštěstí není ani Phoebe. Výborné ingredience a tradiční recepty, to je heslo její restaurace Le Pas à Pas. Podává tam jídlo, které lidé rádi jedí, ne jídlo, které se podává proto, aby ho hosté obdivovali."

„Tak to dělá monsieur Solignac?"

„Jeho jídlo jsem nikdy neochutnala a ani neochutnám. Ten člověk je –" Slečna Brannaghová se zarazila a skousla si ret. „K mé sestře se zachoval opovrženíhodně," dořekla a z očí jí sršely plameny, „ale Phoebe… Phoebe povstala jako fénix z popela. Když jsem ji předtím, než jsem vyrazila na cesty, viděla v její vlastní restauraci, jak vládne v kuchyni, byla jsem na ni neuvěřitelně hrdá." Zamrkala a stočila pohled zpátky na řeku. „Omlouvám se, pane Malahide."

„Neomlouvejte se," uklidňoval ji. „Zjevně svoji sestru velice milujete."

„Miluji obě své sestry, jsme si všechny tři velice blízké. Ačkoliv v poslední době, když vidím, jak se jim daří, když se vydaly svou cestou, si někdy říkám, že jsme si možná byly příliš blízké."

„Proto jste se rozhodla cestovat po světě? Abyste jim unikla?"

Slečna Brannaghová se zasmála. „Před nikým ani před ničím neutíkám. Spíš něco hledám. Možná by se tomu dalo říct inspirace. Obě moje sestry jsou spokojeně usazené. Každá svým způsobem. To jim závidím, víte. Závidím jim tu jistotu, kterou mají, že jejich životy mají smysl. Chtěla bych udělat to samé,

ale nějak nedokážu najít to, co chci. A dosud jsem nebyla schopná přijít na nějakou alternativu."

„Bylo by ode mě hodně nezdvořilé zeptat se vás, co hledáte?" zeptal se tiše Aidan.

„Ne nezdvořilé, ale zbytečné, protože jsem se už musela smířit s tím, že to pravděpodobně nenajdu." Netrpělivě zavrtěla hlavou. „Teď zním jako nespokojenec. Vždyť dobře vím, jaké mám štěstí, že kdybych chtěla, nemusela bych dělat vůbec nic. Jak je možné, že už zase mluvíme o mně, a ne o vás?"

„Protože jste zjevně mnohem zajímavější než já," usmál se Aidan.

„V tom s vámi nemohu souhlasit. Já o sobě vím úplně všechno, ale o vás skoro nic. Tedy kromě toho, že jste matematik a já jsem se ještě nikdy s žádným matematikem nesetkala. Co vás na té disciplíně tak fascinuje?"

„Fakt, že má na každý problém rozumnou a racionální odpověď," odpověděl Aidan bez zaváhání. „Žádné nejednoznačnosti a dvojsmysly, žádné dohady, ani žádné pochybnosti. Stačí najít správný klíč a problém je vyřešený."

„Kéž by to tak šlo i v životě!"

„Přesně to si myslím také." Aidanovu mysl na chvíli zahalil temný stín té jedné jediné otázky, o které věděl, že ji nikdy nerozřeší. Podíval se na slečnu Brannaghovou a její pohledná tvář plná očekávání mu pomohla zahnat temné myšlenky pryč. Měl pocit, že by se měl štípnout do tváře, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Kdyby to tak ale bylo, nechtěl by se probudit. Na snícího člověka se však cítil až moc plný života. A nebylo to jenom tím, jak slečna Brannaghová vypadá. Ačkoliv krásná opravdu byla. Líbila se mu

její oválná tvář s velkýma oříškově hnědýma očima, rty barvy třešní a vlasy, které byly opravdu tiziánově temně ryšavé. Ano, dozajista je velice krásná, ale to, kvůli čemu se po ní kolemjdoucí otáčeli, byla spíše otevřenost, která z ní čišela na první pohled. Postavu měla žensky vnadnou a tvář jí zdobil široký úsměv. Sálala z ní energie a vitalita, jako teplo zapadajícího slunce. Jednoduše řečeno, vyzařoval z ní život. A zdálo se, že je také odhodlaná ho žít. Je tak jiná než…

„Vy tedy máte rád pořádek, pane Malahide? Pane Malahide?“

„Pořádek?“ Vehementně pokýval hlavou. „To opravdu ano. A jistotu a logiku věcí. Předvídatelnost. Snadno rozeznatelné vzorce, v tom se kříží matematika s hudbou. Opravdu vás to zajímá?“

„Opravdu.“

Skutečně to znělo tak, že to myslí vážně. Ačkoliv neměl v úmyslu pouštět se do žádné přednášky, začal vyprávět, a když se po notné chvíli zastavil a podíval se zpátky na vzdálenost, kterou mezitím urazili, překvapilo ho, jak daleko došli. „Varoval jsem vás, že vás budu nudit,“ omlouval se.

„Nenudil jste mě ani na vteřinu. Visela jsem na každém vašem slovu. Navíc jsem nejméně polovině z toho, co jste říkal, rozuměla. Z vašich úst to všechno zní tak samozřejmě,“ řekla.

„Nu, to bude asi tím, že to je samozřejmé, když máte ten správný klíč, jak jsem říkal,“ zašklebil se Aidan. „Bohužel jsem zjistil, že ten klíč umím velice dobře použít k tomu, abych problém odhalil, chybí mně ale něco jako kreativní vize, chcete-li, k tomu, abych klíč sám objevil. Studium tady, ve stínu velkých

matematiků, kteří učinili průkopnické objevy, mně odhalilo vlastní limity."

„Myslím, že se podceňujete. Vysvětlil jste mně to tak, že jsem to pochopila. A navíc to ještě znělo neuvěřitelně zajímavě."

„Nu, to je tedy úspěch," souhlasil se smíchem. „Kdykoliv budete mít volnou hodinku nebo dvě, dejte vědět a já vás budu rád nudit. Byla byste překvapená, jak moc dává svět smysl, když chápete matematiku, která tvoří jeho základy. Příklady najdete od přírody až po umělecká díla v galerii Uffizi, kterými tak pohrdáte."

„Pššt, to je naše tajemství," slečna Brannaghová se teatrálně ohlédla přes rameno. „A já uměním ve skutečnosti nepohrdám. Jenom nechápu, co na něm lidé tak nadšeně obdivují."

„Neobdivujete nadšeně hudbu?"

„Ano, to je ale moje osobní potěšení. Nemám potřebu o tom někomu sáhodlouze a nudně vyprávět."

„Nu, to jste mě tedy odkázala do patřičných mezí," zasmál se srdečně.

Slečna Brannaghová si rukou rychle zakryla ústa. „Nechtěla jsem…"

„Jenom si z vás utahuji."

„Ach! Doma jsme si ze sebe se sestrami dělaly legraci docela nemilosrdně, ale vypadá to, že jsem už vyšla ze cviku, pane Malahide."

„Říkejte mně Aidane a já vám slibuji, že vám pomůžu znovu objevit schopnost nechat si ze sebe utahovat a utahovat si z jiných."

„Potom vy mně musíte říkat Estelle. A musím vás upozornit, abyste byl opatrný s tím, co si přejete."

Široce se na ni usmál. „Myslím, že jsem ochotný to riskovat. Tak, konečně jsme tady."